

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200155
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5020200155.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o.z., so sídlom v Bratislave, Rovniankova č. 1667/14, IČO: 31 820 174, právne zast.: JUDr. Jánom Tkáčom, advokátom a konateľom Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska č. 29, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, so sídlom v Žiline, Vysokoškolákov č. 8556, za účasti ďalšieho účastníka konania: Železnice Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Klemensova č. 8, IČO: 31 364 501, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 06. marca 2020, číslo OU-ZA-OSZP3-2020/013633-002, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. apríla 2023, č. k. 30S/109/2021-116, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 26. apríla 2023, č. k. 30S/109/2021-116 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SPP“) zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 06. marca 2020, číslo OU-ZA-OSZP3-2020/013633-002, ktorým tento postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Žilina, odbor životného prostredia z 10. decembra 2019, číslo 17938/2019-63798/2019-OŽP-SKU. Predmetným rozhodnutím prvostupňový správny orgán ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 2 písm. f/ zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 416/2001 Z. z.“) a § 69 ods. 1 písm. d/ a f/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) vydal podľa § 47, § 48 a § 82 zákona č. 543/2002 Z. z. súhlas na výrub 1 ks dreviny druhu lipa (*Tilia cordata*) s obvodom kmeňa 158 cm nameraných pod rozkonárením, rastúca na parc. č. XXXX/XX k.ú. Ž.. Súčasne v rozhodnutí v súlade s § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. určil podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách článku 44 Ústavy Slovenskej republiky, § 3 ods. 1-4, § 23 ods. 1-4, § 33 ods. 2, § 46, § 47 ods.

1-3 Správneho poriadku, článku 3 ods. 2 oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Zb. o Dohovore o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“) a v zmysle právnej úpravy ustanovenej SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru o zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného na úseku ochrany prírody, konkrétne ochrany drevín. Odhliadnuc od konštatovania všeobecnosti niektorých žalobcom uplatnených námietok mal preukázané, že odôvodnenia oboch správnych rozhodnutí obsahujú všetky zákonné náležitosti plynúce z § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keď v odôvodneniach svojich rozhodnutí správne orgány v predmetnom administratívnom konaní uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými konkrétnymi úvahami boli orgány vedené pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri aplikácii právnych predpisov, teda pri právnom posúdení, na základe ktorých právnych predpisov rozhodovali a ako sa vysporiadali s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

4. K námietke žalobcu o nedoručení kópie spisov krajský súd poukázal na závery plynúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/3/2013, podľa ktorých cit.: „Zmyslom § 33 ods. 2 Správneho poriadku je umožniť účastníkom konania, aby vo fáze pred vydaním rozhodnutia po ukončení zisťovania podkladov pre rozhodnutie mohli uplatniť svoje výhrady resp. urobiť procesné návrhy. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia správny orgán je povinný dať účastníkovi konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré súvisia s dokazovaním pred vydaním rozhodnutia vo veci samej. Žiadne ustanovenie Správneho poriadku neobsahuje povinnosť správneho orgánu zaslať kópiu celého spisového materiálu účastníkovi konania, a to ani na jeho žiadosť.“ Rovnako krajský súd nevzhladol v postupe správnych orgánov porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keď z príslušného oznámenia o začatí konania mal preukázané, že žalobca bol poučený o možnosti nahliadnutia do administratívneho spisu, o práve oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia pred jeho vydaním a následne sa k nim vyjadriť, o práve vyjadriť sa ku spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie a tiež o bol poučený o lehote na uplatnenie vyjadrenia. Túto možnosť žalobca nevyužil. Postup prvostupňového správneho orgánu bol v súlade so Správnym poriadkom, naplnil konkrétne i požiadavku na postup správneho orgánu čo najúplnejšie zistiť skutočný stav veci všetko pri zachovaní procesných práv účastníka konania.

5. Námietky žalobcu, a to predovšetkým tie, ktoré sa týkali úpravy plynúcej z Aarhuského dohovoru, ako aj tie, ktoré sa týkali absencie výpočtu spoločenskej hodnoty v rozhodnutí v nadväznosti na úpravu § 95 ods. 3, § 48 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. zhodnotil súd ako formalistické a nedostatočne konkrétne vedúce v konečnom dôsledku k predĺženiu administratívneho konania a k oddialeniu meritórneho rozhodnutia, čo v žiadnom prípade nepredstavuje cieľ uvedenej právnej úpravy najmä vyplývajúcej z Aarhuského dohovoru. Jej primárnym cieľom je ochrana životného prostredia a potreba umožniť verejnosti účinne participovať na zachovaní priaznivého životného prostredia sprístupňovaním informácií v oblasti životného prostredia, zabezpečenia účasti verejnosti na rozhodovacom procese a jej prístupe k spravodlivosti vo veciach životného prostredia, avšak táto ochrana životného prostredia musí mať skutočný obsah a nie je možné sa jej len formálne dovolávať.

6. Uzavrel, že úlohou súdu nie je vyhľadávať konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia, zistenie skutkového stavu považoval za dostačujúce pre vydanie rozhodnutia a správnymi orgánmi ustálený skutkový stav má oporu v administratívnom spise. Priebeh správneho konania bol v súlade so zákonom a v rámci svojho postupu správne orgány poskytli účastníkovi konania dostatočný priestor na uplatnenie ich práv.

7. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

10. Konkrétne namietal, že správne rozhodnutia nenapĺňajú ani zákonné minimálne požiadavky na rozhodnutie podľa § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku, teda sú neodôvodnené, pričom úlohou správneho súdu nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ani odstraňovať vlastným zistením formálne a obsahové vady správneho aktu a postupu správneho orgánu. Jedným z esenciálnych predpokladov prieskumnej činnosti súdu je také odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, ktoré poskytuje súdu dostatočný základ pre preskúmanie správnou žalobou napadnutého rozhodnutia. Z rozhodnutia odvolacieho orgánu musí byť zrejmé, že správny orgán sa skutočne zaoberal podstatnými otázkami, a že len jednoducho neprevzal závery, ku ktorým dospel nižší orgán.

11. Vo vzťahu ku krajskému súdu namietal, že tento svojou činnosťou zabraňuje prístupu k spravodlivosti nielen v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v zmysle článku 9 Aarhuského dohovoru, ktorý je v zmysle článku 7 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky súčasťou tak slovenského právneho poriadku, ako aj právneho poriadku Európskej únie. Krajský súd nesprávne právne posúdil žalobnú námietku nedostatočného odôvodnenia, a to vo vzťahu k právu na realizáciu výrubu. Správny orgán počas výrubového konania musí porovnávať právo žiadateľa na výrub dreviny nachádzajúcej sa na jeho majetku a právo verejnosti na priaznivé životné prostredie, ktoré je tvorené drevinami majúcimi estetickú, ekologickú, ako aj regulačnú funkciu na danom území. Správny orgán má povinnosť porovnávať a vyvažovať vlastnícke právo žiadateľa, ktoré obsahuje aj právo nakladať s majetkom s právom na priaznivé životné prostredie, ktoré patrí celej verejnosti. Takéto vyvažovanie však v priebehu správneho konania neprebehlo. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/74/2016, podľa ktorého cit.: „ (...) udelenie takéhoto súhlasu je možné len za predpokladu, že správny orgán po dostatočnom dokazovaní, obstaraní potrebných podkladov pre rozhodnutie a presnom a úplnom zistení skutočného stavu má za to, že ide o odôvodnený prípad výrubu. Takéto stanovisko teda možno zaujať len na základe posúdenia ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka.“, ako aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-416/10, v zmysle ktorého sa ekonomický záujem podriaďuje záujmu environmentálnemu.

12. Vo vzťahu k neposkytnutiu podkladov uviedol, že právo / povinnosť podľa § 33 Správneho poriadku nemožno nahradiť odkazom na § 23 ods. 1, 4 Správneho poriadku, keďže ide o dve rôzne ustanovenia, z ktorých vyplývajú dve obsahovo rôzne práva účastníkom konania. Rovnako namietal neposkytnutie kópií administratívneho spisu i napriek tomu, že o ich zaslanie žiadal. V tomto smere namietal porušenie § 3 ods. 4 Správneho poriadku, podľa ktorého musí správny orgán postupovať takým spôsobom, aby zbytočne nezaťažoval účastníkov konania. Namiesto odoslania elektronickej správy musí účastník konania prísť osobne do sídla správneho orgánu a nafotiť alebo nakopírovať dokumenty, ktoré správny orgán vytlačil z elektronickeho spisu, čo možno chápať ako porušenie článku 3 Aarhuského dohovoru. Sťažovanie a obmedzovanie prístupu verejnosti k podkladom (čo podľa žalobcu má v tomto prípade podobu podmieňovania nahliadnutia do spisu) považoval za nezákonný postup správneho orgánu. Krajský súd tiež nesprávne právne posúdil aj nezaslanie podkladov, na základe ktorých bol povolený výrub, ako informácií o životnom prostredí. Podaním žiadosti podľa článku 4 Aarhuského dohovoru žalobcovi vznikol právny nárok na zaslanie týchto podkladov. Vzhľadom na to, že neboli zverejnené informácie, nemohla sa verejnosť domáhať svojich práv, nakoľko správne orgány si nespĺnili povinnosť ohľadom jej informovania. Správny orgán si zamieňa informovanie verejnosti a informovanie účastníka konania, pričom nezohľadňuje postavenie verejnosti ako subjektu sui generis. V tomto smere namietal porušenie článku 37 a článku 41 Charty základných práv Európskej únie, ako aj článku 47 menovanej charty na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces.

13. Ďalej uvádzal, že výrubové povolenie má byť vydané podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. až po zhodnotení zdravotného stavu, estetických a ekologických funkcií, súčasne náhradná výsadba podľa § 48 zákona č. 543/2002 Z. z. má byť primeraná, dôvody výrubu sa objektivizujú vo výpočte spoločenskej hodnoty ako zrážkové a prirážkové indexy a celková spoločenská hodnota je jedným z kritérií primeranosti. Tým je daný právny základ opodstatnenosti, legitimity a legality žaloby. Výpočet spoločenskej hodnoty je ďalej upravený vo vykonávacej vyhláške č. 24/2003 Z. z. [konkrétne vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky z 09. januára 2003, ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny č. 24/2003 Z. z. (ďalej len „Vyhláška č. 24/2003 Z. z.“)], respektíve č. 170/2021 Z. z. Vzhľadom na charakter výpočtu spoločenskej hodnoty, ktorý kvantifikuje a v jednom údaji koncentruje viaceré zákonom vyžadované náležitosti rozhodnutia o výrube, ale aj o náhradnej výsadbe, je len logické a racionálne očakávať, že tento výpočet bude súčasťou akéhokoľvek výrubového rozhodnutia, lebo porovnaním výpočtu spoločenskej hodnoty s voľnou úvahou správneho

orgánu a zabezpečenými dôkazmi je možné si overiť, skontrolovať, či rozhodnutie je zákonné, primerané a vecne správne. Pokiaľ teda rozhodnutie o výrube neobsahovalo informáciu týkajúcu sa spoločenskej hodnoty, potom takéto rozhodnutie možno považovať za svojvoľné a účelové.

14. V závere s ohľadom na tvrdenú absenciu eurokonformného výkladu a aplikácie práva v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z., smernice EIA a Aarhuského dohovoru zo strany správnych orgánov ako aj súdov, požiadala Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, aby sa podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie obrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou cit.:

i. „Či samotné vyžadovanie informácií v konaniach vo veciach životného prostredia je zneužívaním práva, ktoré priznáva Aarhuský dohovor verejnosti a zaväzuje Slovenskú republiku ako stranu dohody“.

15. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

17. Ďalší účastník konania - Železnice Slovenskej republiky sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) viazaný rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti (§ 453 ods.1, 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. a/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

23. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

24. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

25. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 06. marca 2020, číslo OU-ZA-OSZP3-2020/013633-002, ktorým tento postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Žilina, odbor životného prostredia z 10. decembra 2019, číslo 17938/2019-63798/2019-OŽP-SKU. Predmetným rozhodnutím prvostupňový správny orgán ako príslušný orgán štátnej správy podľa

§ 2 písm. f/ zákona č. 416/2001 Z. z. a § 69 ods. 1 písm. d/ a f/ zákona č. 543/2002 Z. z. vydal podľa § 47, § 48 a § 82 zákona č. 543/2002 Z. z. súhlas na výrub 1 ks dreviny druhu lipa (*Tilia cordata*) s obvodom kmeňa 158 cm nameraných pod rozkonárením, rastúca na parc. č. XXXX/XX k.ú. Ž.. Súčasne v rozhodnutí v súlade s § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. určil podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny.

26. Zákon č. 543/2002 Z. z. upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom dlhodobu zabezpečiť zachovanie prírodnej rovnováhy a ochranu rozmanitosti podmienok a foriem života, prírodných hodnôt a krás a utvárať podmienky na trvalo udržateľné využívanie prírodných zdrojov a na poskytovanie ekosystémových služieb, berúc do úvahy hospodárske, sociálne a kultúrne potreby, ako aj regionálne a miestne pomery.

27. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z., zakazuje sa poškodzovať a ničiť dreviny.

28. Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z., vlastník, správca alebo nájomca pozemku, na ktorom sa nachádza drevina, je povinný sa o ňu starať, najmä ju ošetrovať a udržiavať. Pri poškodení alebo výskyte nákazy dreviny chorobami môže orgán ochrany prírody uložiť vlastníkovi, správcovi alebo nájomcovi pozemku vykonať nevyhnutné opatrenia na jej ozdravenie alebo rozhodnúť o jej vyrúbaní.

29. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z., na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak tento zákon neustanovuje inak. Súhlas na výrub dreviny sa môže v odôvodnených prípadoch vydať len po posúdení ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka a so súhlasom vlastníka alebo správcu, prípadne nájomcu, ak mu takéto oprávnenie vyplýva z nájomnej zmluvy, pozemku, na ktorom drevina rastie, ak žiadateľom nie je jeho vlastník, správca alebo nájomca a po vyznačení výrubu dreviny.

30. Podľa § 47 ods. 8 zákona č. 543/2002 Z. z., výrub dreviny podľa odseku 3 možno vykonať len po vyznačení výrubu dreviny a po právoplatnosti súhlasu orgánu ochrany prírody, ktorým je vykonávateľ výrubu povinný sa na požiadanie preukázať.

31. Podľa § 48 ods. 1 časť pred bodkočiarkou zákona č. 543/2002 Z. z., orgán ochrany prírody uloží žiadateľovi v súhlase na výrub dreviny povinnosť, aby uskutočnil primeranú náhradnú výsadbu drevín na vopred určenom mieste, a to na náklady žiadateľa.

32. Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 112) (Správny poriadok; pozn. súdu) ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

34. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

35. Podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku, účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

36. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

37. Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

38. Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

39. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

40. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

41. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázať, že:

- navrhovateľ (ďalší účastník konania) žiadosťou doručenu prvostupňovému správne orgánu dňa 06. novembra 2019 požiadal o vydanie súhlasu na výrub dreviny (lipa - *Tilia cordata*) v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z.

[ďalší účastník konania predmetnú žiadosť odôvodnil primárne s poukazom na to, že rastie z náletu, svojou polohou a rozmerom poškodzuje príľahlú budovu a jej oplatenie, zasahuje do kanalizačného potrubia a tiež, že zhoršuje výhľadové pomery účastníkov cestnej premávky pri výjazde],

- žalobca podaním (e-mail) z 08. novembra 2019 potvrdil účasť v predmetnom výrubovom konaní [vyjadril preferenciu odbornej starostlivosti o drevinu pred jej úplným vyrúbaním, žiadal predložiť analýzu súčasného výskytu a stavu drevín, zhodnotenie ich ekologického, krajnotvorného, estetického a kultúrohistorického významu, návrhy rámcových opatrení týkajúcich sa starostlivosti o drevinu, zoznam a vymedzenie pozemkov vhodných na náhradnú výsadbu, katastrálnu mapu s územným priemetom výskytu drevín a pozemkov vhodných na náhradnú výsadbu, výpočet spoločenskej hodnoty podľa príslušnej vyhlášky; ako dôkaz navrhol zabezpečiť / realizovať i. dokument starostlivosti o drevinu, ii. dendrologický alebo fytopatologický posudok preukazujúci zlý stav drevín, respektíve, že sa účel výrubu nedá dosiahnuť starostlivosťou a údržbou dreviny a vyčíslujúci ich spoločenskú hodnotu, iii. tabuľku spoločenskej hodnoty drevín určených na výrub spolu s uvedením použitých prirážkových indexov a krátkou poznámkou korešpondujúcou so slovným zdôvodnením opodstatnenosti výrubu, iv. rozhodnutie zo zisťovacieho konania, respektíve metodické usmernenie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ak nie je dôvodom výrubu zlý zdravotný stav drevín a bolo potrebné vykonať posudzovanie vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z., v. projektovú dokumentáciu a mapové podklady, na základe ktorých sa žiada o výrub v prípade stavebných zámerov, rekultivačných opatrení, zámerov vrátiť pôvodný charakter pozemku a pod. v zmysle § 3 ods. 4, 5 zákona č. 543/2002 Z. z.],

- prvostupňový správny orgán následne listom z 15. novembra 2019 oznámil začatie konania a súčasne na deň 28. novembra 2019 nariadil ústne pojednávanie spojené s miestnou ohliadkou; žalobcovi bolo príslušné oznámenie elektronicky doručené dňa 26. novembra 2019,

- žalobca sa ústneho pojednávania spojeného s miestnou ohliadkou nezúčastnil, ktorú skutočnosť už avizoval vo svojom podaní z 08. novembra 2019,

- rozhodnutím z 10. decembra 2019 prvostupňový správny orgán vydal súhlas na výrub 1 ks dreviny druhu lipa (*Tilia cordata*) s obvodom kmeňa 158 cm nameraných pod rozkonárením, rastúcej na parc. č. XXXX/XX k.ú. Ž.

[súčasne v rozhodnutí v súlade s § 82 ods. 12 zákona č. 543/200 Z. z. prvostupňový správny orgán určil podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny; konkrétne: i. výrub dreviny mal uskutočniť ďalší účastník konania na vlastné náklady, ii. prípadný výrub vo vegetačnom období uskutočniť s ohľadom na druhovú ochranu chránených živočíchov, najmä hniezdiacich vtákov až po vypracovaní ornitologického posudku alebo inom jednoznačnom preukázaní toho, že na drevinách určených na výrub nehniesdi chránený druh, iii. odstránenie drevnej hmoty po výрубе, iv. výrub dreviny možno vykonať len po jej predchádzajúcom vyznačení a po právoplatnosti príslušného súhlasu; zároveň uložil ďalšiemu účastníkovi na svoje náklady uskutočniť náhradnú výsadbu 2 ks drevín druhu javor (*Acer platanoides* „Columnare“) s obvodom kmienkov pri výsadbe minimálne 16-18 cm],

- na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zo 06. marca 2020 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 10. decembra 2019.

42. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

43. Najvyšší správny súd v prvom rade uvádza, že navrhovateľ (ďalší účastník konania) žiadosťou doručenou prvostupňovému správne orgánu dňa 06. novembra 2019 požiadal o vydanie súhlasu na výrub dreviny (lipa - *Tilia cordata*) v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z., ktorej opodstatnenosť odvodzoval od zistenia, že sa jednalo o náletovú drevinu, ktorá svojou polohou a rozmerom poškodzovala príhlú budovu a jej oplotenie, zasahovala do kanalizačného potrubia a zhoršovala výhľadové pomery účastníkov cestnej premávky pri výjazde.

44. K námietke žalobcu týkajúcej sa absencie výpočtu spoločenskej hodnoty drevín v rozhodnutiach správnych orgánov, ktorý kvantifikuje a v jednom údaji koncentruje viaceré zákonom vyžadované náležitosti rozhodnutia o výrube, a teda porovnaním výpočtu spoločenskej hodnoty s voľnou úvahou správneho orgánu a zabezpečenými dôkazmi je možné si overiť, skontrolovať, či rozhodnutie je zákonné, primerané a vecne správne, najvyšší správny súd uvádza, že prvostupňové správne rozhodnutie z 10. decembra 2019 obsahuje tabuľku výpočtu spoločenskej hodnoty predmetnej dreviny. Z rozhodnutia je zrejmé, že drevina, o ktorú ide v tu prejednávanvej veci je v zmysle prílohy č. 33 Vyhlášky č. 24/2003 Z. z. zaradená do III. skupiny - Listnaté opadavé dreviny s obvodom kmeňa 158 cm (nameraného vo výške 130 cm), ktorému zisteniu zodpovedala hodnota 1.612 eur. Zároveň uvedená hodnota bola modifikovaná s ohľadom na tzv. prirážkový index podľa prílohy č. 35 Vyhlášky č. 24/2003 Z. z. Konkrétne prvostupňový správny orgán predmetnej drevine priradil index

0,6 - jednoznačne preukázaný nepriaznivý vplyv dreviny na statiku objektov a budov alebo drevín a ohrozenie prevádzkyschopnosti inžinierskych sietí, zatienenie nad hodnoty povolené normami a spôsobenie nadmernej vlhkosti obytných a iných objektov a poškodenie dreviny alebo iným spôsobom znížená jej fyziologická hodnota v rozpätí 26 - 60% (stredné poškodenie)

1,1 - dlhoveká drevina,

čomu následne zodpovedala výsledná spoločenská hodnota 1.063,92 eur.

Iný prirážkový index, najmä prostredníctvom ktorého by sa navyšovala spoločenská hodnota príslušnej dreviny (1,2 - napríklad vek stromu viac ako 100 rokov, 1,3 - napríklad rastúca v brehových porastoch, 1,4 - napríklad rastúca v parku, verejnom sade, v záhrade, 1,5 - napríklad rastúca v botanickej záhrade, zoologickej záhrade, arboréte, 2,0 - rastúca v národnom parku a v ochrannom pásme s tretím stupňom ochrany, 2,5 - napríklad rastúca v chránenom areáli, prírodnej rezervácii, prírodnej pamiatke, 3,0 - vyhlásená za chránený strom) v predmetnej veci nebol preukázaný; žalobca v tomto smere bližšie námietky neprodukoval.

45. Žalobca ďalej zdôrazňoval povinnosť správneho orgánu porovnávať a vyvažovať vlastnícke právo žiadateľa, ktoré obsahuje aj právo nakladať s majetkom s právom na priaznivé životné prostredie, ktoré patrí celej verejnosti, pričom takéto vyvažovanie v priebehu správneho konania neprebehlo. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/74/2016, podľa ktorého cit.: „ (...) udelenie takéhoto súhlasu je možné len za predpokladu, že správny orgán po dostatočnom dokazovaní, obstaraní potrebných podkladov pre rozhodnutie a presnom a úplnom zistení skutočného stavu má za to, že ide o odôvodnený prípad výrubu. Takéto stanovisko teda možno zaujať len na základe posúdenia ekologických a estetických funkcií dreviny a vplyvov na zdravie človeka.“ Najvyšší správny súd uvádza, že predmetná drevina bola šetrením na miestnej ohliadke (ktorej sa žalobca nezúčastnil) zhodnotená odborným pracovníkom prvostupňového správneho orgánu so záverom, že má zníženú fyziologickú a estetickú hodnotu v rozmedzí od 26 do 60%, keď bola v minulosti pravidelne radikálne orezávaná, nakoľko bola nevhodne vysadená do tesnej blízkosti oplotenia, poškodzovala okná a fasádu blízkej nehnuteľnosti a v čase šetrenia sa kmeň priamo opieral o betónové základy; rovnako rástla do kanalizačnej prípojky a hrozilo, že naruší jej prevádzkyschopnosť. Príslušný odborný pracovník vykonal

výpočet spoločenskej hodnoty predmetnej dreviny na základe použitia prirážkových indexov, upravil spoločenskú hodnotu vypočítanú pre predmetnú drevinu. K odkazu žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/74/2016 najvyšší správny súd uvádza, že každú jednu prejednávajúcu vec je potrebné posudzovať individuálne s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Vo veci vedenej pod sp. zn. 10Sžo/74/2016 sa jednalo o výrub 65 stromov a 17 kríkových porastov, ktoré plnohodnotne slúžili svojmu účelu, mali určenú priaznivú indexáciu, t.j. boli v dobrom stave a navyše tvorili jeden z posledných mestských parkov v danom meste s tým, že náhradná výsadba na streche plánovaných podzemných garáží by mala zanedbateľný prínos, keďže priestor by nebol verejne prístupný a zďaleka by neboli naplnené funkcie parku v takej miere, ako tomu bolo predtým. Najvyšší súd Slovenskej republiky potom dospel k záveru, že pri vydaní súhlasu na výrub stromov nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, a to v súvislosti s posúdením ekologických a estetických funkcií drevín. Správne orgány sa vecou riadne nezaoberali a napriek tomu, že zákon v danom prípade umožňuje správnym orgánom použiť zákonom povolenú správnu úvahu pri rozhodovaní o udelení súhlasu na výrub stromov, podľa názoru súdu táto nebola dostatočným spôsobom odôvodnená. V predmetnej veci z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu však jasne vyplýva správna úvaha opierajúca sa v prvom rade o zistenia odborného pracovníka získané formou miestnej ohliadky, že predmetná drevina má s ohľadom na už vyššie uvádzané skutočnosti zníženú fyziologickú a estetickú hodnotu. Z obsahu prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejмый skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Rovnako sa prvostupňový správny orgán riadne vysporiadal aj s požiadavkami žalobcom uplatnenými v podaní z 08. novembra 2019 a tieto vyhodnotil ako neopodstatnené; vypracovanie dokumentu starostlivosti o dreviny vo výrubovom konaní nepovažoval za potrebné, nakoľko bola jasne dokázaná opodstatnenosť výrubu predmetnej dreviny v zmysle platných právnych predpisov v oblasti ochrany prírody, jednalo sa o drevinu na súkromnom pozemku a rovnako na súkromnom pozemku sa uskutočnil aj náhradná výsadba, k požiadavke doloženia dendrologického a fytopatologického posudku uviedol, že pracovník orgánu ochrany prírody je odborne spôsobilý a dostatočne skúsený s príslušným vzdelaním na to, aby posúdil fyziologický stav dreviny, ako aj jej vplyv na okolie; požadovanie predloženia dendrologického a fytopatologického posudku vo vzťahu k príslušnej drevine by bolo navyše neefektívne z hľadiska zásad hospodárnosti a rýchlosti konania. Tabuľka s výpočtom spoločenskej hodnoty dreviny bola obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia s vyčíslením spoločenskej hodnoty dreviny v sume 1.063,92 eur. Doloženie rozhodnutia zo zisťovacieho konania, respektíve usmernenie a tiež doloženie projektovej dokumentácie nebolo rovnako vyhodnotené ako opodstatnené, nakoľko dôvod výrubu spočíval v zistení, že drevina mala zníženú fyziologickú a estetickú hodnotu a bola v minulosti nevhodne vysadená v tesnej blízkosti oplotenia a nehnuteľnosti. Pokiaľ išlo o mapové podklady, tieto tvorili prílohu žiadosti na výrub dreviny a pre správny orgán boli postačujúce na to, aby bola drevina identifikovaná v teréne. Žalovaný sa následne v dostatočnej miere zaoberal aj námietkami žalobcu, uvedenými v podanom odvolaní. Obe napadnuté rozhodnutia aj podľa názoru najvyššieho správneho súdu vo svojich odôvodneniach dostatočne uvádzajú konkrétne dôvody, na základe ktorých pristúpili k rozhodnutiu o vydaní súhlasu na výrub predmetnej dreviny.

46. K žalobcom namietanému neposkytnutiu kópií administratívneho spisu i napriek tomu, že o ich zaslanie žiadali, najvyšší správny súd uvádza, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva konkrétne špecifikovaná žiadosť žalobcu o zaslanie kópie administratívneho spisu. V prvom žalobcovom podaní (08. november 2019) v priebehu správneho konania žalobca oznámil prvostupňovému správne mu orgánu, že sa nezúčastní miestnej ohliadky spojenej s ústnym pojednávaním s tým, že zápisnicu z miestnej ohliadky a prípadne ďalšie relevantné podklady rozhodnutia požiadala zaslať na e-mailovú adresu, alebo do elektronickej schránky. Takto formulovanú žiadosť nemožno chápať ako žiadosť o vyhotovenie a preposlanie kópie administratívneho spisu. Ďalšie žalobcom v konaní realizované podanie predstavovalo až odvolanie proti rozhodnutiu z 10. decembra 2019, v ktorom žalobca vyčítal prvostupňovému správne mu orgánu, že tento nevyhovet žiadosti žalobcu o zaslanie kópie spisu. Ako už súd uviedol vyššie, z obsahu administratívneho spisu takáto žiadosť nevyplýva. Odhliadnuc od uvedeného súd dodáva, že podstata využitia procesných práv nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov v priebehu správneho konania (čo je vlastne konkretizáciou zásady plynúcej z § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého „správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy“) spočíva v získaní prehľadu o všetkých doterajších procesných úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe získaných poznatkov (s výnimkou tých, na

ktoré dopadajú účinky napríklad zákona č. 185/2015 Z. z.) a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie jemu prislúchajúce procesné práva predpokladané príslušným procesným právnym predpisom, predovšetkým právo navrhovať dôkazy a právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti však neuviedol, v čom postup správneho orgánu pre žalobcu predstavoval tak závažné pochybenie odôvodňujúce zrušenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia založené výlučne len na tomto dôvode. Najvyšší správny súd zároveň zdôrazňuje, že nemožno prehliadnúť aj okolnosti a špecifiká prejednávanej veci, pričom podstatný podklad pre vydanie rozhodnutia predstavovala samotná žiadosť navrhovateľa (ďalšieho účastníka konania) vrátane príloh (obrazové a grafické zobrazenie miesta výrubu a výpis z listu vlastníctva), ďalej oznámenie o začatí konania z 15. novembra 2019 a zápisnica z miestnej ohliadky, pričom podstatný obsah relevantných podkladov bol vnesený do odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo žalobcovi riadne doručené, a teda mal možnosť sa s ním riadne oboznámiť. Rovnako prvostupňový správny orgán listom z 15. novembra 2019 oznámil účastníkom konania (teda aj žalobcovi) začatie konania vo veci vydania súhlasu na výrub drevín spojeného s ústnym pojednávaním a miestnou ohliadkou, ktorej sa žalobca nezúčastnil; súčasne prvostupňový správny orgán v príslušnom oznámení poučil účastníkov konania o práve oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k nim, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie a rovnako ich poučil o možnosti nahliadnutia do podkladov v stanovenom mieste a čase. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcovi bola riadne poskytnutá procesná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a pokiaľ túto možnosť žalobca nevyužil, nemožno to považovať za procesné pochybenie na strane správneho orgánu. V tomto smere teda postup plynúci z § 33 ods. 2 Správneho poriadku bol plne dodržaný. Možno tiež poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. augusta 2023, sp. zn. III. ÚS 408/2023, bod 13, podľa ktorého cit.: „ (...) ak ide o chyby rozhodnutia odstrániteľné výkladom, napr. s prihliadnutím na celkový obsah rozhodnutia, obsah spisu alebo na úkony správnych orgánov a účastníkov, v dôsledku čoho nebudú ďalej existovať pochybnosti o význame rozhodnutia, nie je dôvod na jeho zrušenie, ktoré by neúčelne predlžovalo konanie a odďaľovalo nastolenie právnej istoty (I. ÚS 71/2022, rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 1AFs/38/2006 a 6Ads/17/2013). V správnom súdnictve platí, že rozhodnutie sa nezrušuje len pre zopakovanie procesu a odstránenie formálnych väd, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či pre účastníka výhodnejšie rozhodnutie (R 122/2003, I. ÚS 71/2022).“

47. Najvyšší správny súd tiež vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, ktorou namietal nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06). Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, č. 16034/90, § 61). Vo svetle takto prezentovaných záverov možno potvrdiť, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, primerane rozumným a v okolnostiach veci dajúc zreteľ na charakter súdneho prieskumného konania v rámci správneho súdnictva reflektoval na žalobcom vznesené tvrdenia (ktoré nie vždy korešpondovali s tu prejednanou vecou, prípadne mali všeobecný charakter), na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol, presvedčivo a náležite odôvodnil.

48. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky najvyšší správny súd konštatuje, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa zakladá na dialógu medzi súdmi a jeho začiatok závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (rozsudky zo 16. decembra 2008, Cartesio, C-210/06, Zb. s. I-9641, bod 91, a z 09. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, Zb. s. I-10847, bod 29). Vzhľadom na postavenie najvyššieho správneho súdu ako vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, mu z článku 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre jeho rozhodnutie vo veci; nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania. V posudzovanej veci najvyšší správny súd konštatuje, že sám nevzhladol potrebu predloženia prejudiciálnej otázky. Podľa názoru súdu žalobcom predložená prejudiciálna otázka („Či samotné vyžadovanie informácií v konaniach vo veciach životného prostredia je zneužívaním práva, ktoré priznáva Aarhuský dohovor verejnosti a zaväzuje Slovenskú republiku ako stranu dohody“) navyše vecne nekorešponduje s tu prejednávanou vecou, nakoľko tak správne orgány, ako aj krajský súd vo vzťahu k žalobcovi nekonštatovali zneužitie práva. V predmetnej veci žalobca namietal porušenie článku 3 a článku 4 Aarhuského dohovoru z titulu, že podaním žiadosti podľa článku 4 Aarhuského dohovoru mu vznikol právny nárok na zaslanie podkladov tvoriacich podklad pre vydanie rozhodnutia a vzhľadom na to, že neboli zverejnené informácie nemohla sa verejnosť domáhať svojich práv, nakoľko správne orgány si nespĺnili povinnosť ohľadom jej informovania. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že správne orgány v priebehu správneho konania konali so žalobcom ako s účastníkom konania, t.j. žalobca nemal postavenie verejnosti, ale priamo zainteresovaného účastníka konania so všetkými k tomu zodpovedajúcimi procesnými právami plynúcimi z procesného právneho predpisu - Správneho poriadku, vrátane práva nahliadnutia do administratívneho spisu, o čom bol žalobca v priebehu správneho konania riadne poučený. Navyše žalobca ani presne nešpecifikoval, aká konkrétna informácia mu nebola poskytnutá, v dôsledku čoho mu mala vzniknúť či už ujma, alebo že by malo dôjsť k podstatnému sťaženiu jeho procesnej obrany.

49. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší správny súd vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, preto kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa § 461 SSP zamietol.

50. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP). Ďalšiemu účastníkovi konania náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní žiadne trovy konania nevznikli.

51. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.